

de Fordelse, der ere forbundne med at vælge den kortere Vej for Jernbanen. Thi naar der tales om, at Dmladningen er kostbar og besværlig, saa gjælder dette ligesaa godt, naar Dmladningen foregaaer ved Ny, som naar den foregaaer ved Tullbro. See, dette sidste Punkt troer jeg navnlig maatte indeholde en Opfordring til Forsamlingen om dog nøiere at prøve denne Sag, selv om man ellers maatte være noksaa meget imod at gaae ind paa det Forslag, der er fremkommet, og jeg maa derfor ialtfald tilraade, at Sagen gaaer videre.

J. A. Hansen: Som bekjendt, har det været et Stridspunkt, hvorom Forhandlingerne væsentlig have dreiet sig igjennem flere Aar, om Banen i Thyland skulde være en Østfystbane, eller en Bane, der gik længere inde i Landet. Der har for enhver af Meningerne været anført mange Grunde, der kunne have forskjellig Vægt, men som, fra hvilken af Siderne og i hvilken Retning de end ere fremkomne, dog for deres Vedkommende, der have fremført dem, have været de overveiende. Og disse tvende Anstuelser have hver paa sin Side været saa stærke, at denne Omstændighed i lang Tid har forhindret en Jernbane i Thyland fra at komme istand. Nu er altsaa Spørgsmaalet, naar det staaer saaledes: Hvad er det Nigtige og Fornuftige? og da vil jo enhver Anstuelse for sig paaataa, at den er rigtig og fornøftig. Den ene vil sige, at det, at Banen koster lidt Mere, og at den kommer til at gaae en noget længere Vej, opveies saa rigeligt af de Fordelse, vi tænke os ved, at Banen gaaer lidt længere inde i Landet, at vi ansee denne Retning for den rigtige. Den anden siger: „Vi ansee de Befordringer og den Tidspilde, der vil være forbunden med, at Banen gaaer inde i Landet, for saa store, at vi ville foretrække en Østfystbane“. Men det gaaer dog ikke an, naar det er bitterligt, at disse to Anstuelser tilfidsi have ført til en Dverenskomst, hvorved man paa hver af Siderne ikke har faaet Alt, hvad man vilde, men kun saa Meget, at man har kunnet forene sig om at faae Loven vedtagen, da bagefter at komme og sige: „Nu have vi fra vor Side faaet saa Meget, som vi kunde vente at faae; nu er det slaaet fast igjennem Lov, og

naar Regjeringen kun holder fast med os paa dette Stykke, saa ville vi nu forsøge paa at tage det bort fra den anden Anstuelse, som vi ikke tidligere have kunnet faae; vi vove ikke Noget derved, thi Vort er sikkert, men vi ville forsøge vor Lykke med Hensyn til, om vi ikke kunne tage det bort fra den anden Anstuelse, som vi maatte give for at faae Loven. Saaledes er virkelig Spørgsmaalet. Da den nu gjældende Lov af 1861 blev forelagt og forhandlet, har jeg under alle Forhandlingerne ikke taget Ordet hverken for den ene eller den anden Anstuelse; jeg har været af dem, der have søgt igjennem de Forhandlinger, der have været førte, at komme til en bestemt Anstuelse for mit Vedkommende, men det forekom mig, da Lovforslaget kom frem sidste Gang, og der var Udsigt til, at disse Anstuelser muligen kunde forenes, at man burde gjøre Sit for at forene dem, for dog endelig at faae Noget ud af disse mangeaarige Bestræbelser, og jeg gjorde Mit til, at der kunde komme en saadan Afgjørelse som den, hvorom begge Parter tilfidsi bleve saa enige, at Loven kunde udkomme. Det er den Stilling, som jeg dengang indtog. Nu kommer den ærede sidste Taler, der stedse har holdt paa Østfystbanen — det maa man vel hufte paa; han maa derfor nu sige, at det er det Fornøftigste og Nigtigste at gaae mod Øst (H. Hage: Det er en Feiltagelse, jeg har ikke holdt paa Østbanen.) — nu kommer han og siger, at vi skulde tage det Fornøftige og Nigtige, og hvorfor skulde vi da ikke gaae ind paa Underfølgelser for at faae det, som er det Fornøftige og Nigtige? Men dette er kun en Opfordring til os Andre, der ikke gaaer ud paa Andet end at sige til os: Nu maae I finde Eder i at opgive, hvad der har staaet for Eder som det Fornøftige og Nigtige, og gaae med os Andre (H. Hage: Det er en komplet Feiltagelse.). Da den ærede Taler har henviist os til, hvad der passerede ved Loven, da den forelaa, saa skal jeg ogsaa tillade mig at gjøre det klart, hvorledes Sagen dengang stod, og jeg troer, at det er absolut nødvendigt at gjøre sig det klart for nu at see, hvorledes Spørgsmaalet stiller sig. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at det Regjeringendkast, der kom frem, og som førte til den nu vedtagne Lov, havde en